

Arrest

nr. 278 031 van 28 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 14 maart 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 maart 2022 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd bij het arrest met nummer 276 551 van 26 augustus 2022 verworpen.

Op 14 maart 2022 wordt ten aanzien van verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

*Il est enjoint à Monsieur
[...]*

*de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement
l'acquis de Schengen², sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de
staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die
vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
dans les 7 jours de la notification de décision
binnen 7 dagen na de kennisgeving”.*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet

*Schending van het beginsel van de materiële
Motiveringsverplichting*

Schending artikel 3 EVRM

*II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis
gegeven werd op 1 april 2022, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 3
EVRM.*

*De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die
in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief
dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen
de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.*

*Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk
voorwerp heeft.*

*De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk
zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. Dit
is in casu niet het geval.*

II.1.2. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

[...]

*II.1.3. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk
gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing
af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing
geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.*

*Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met
alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex.
art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is de
verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar
geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.*

De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

II.1.4. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Met haar gezondheidstoestand werd, in het kader van haar medische regularisatieaanvraag niet op correcte wijze rekening gehouden, reden waarom op heden tevens een verzoekschrift tegen de ongegrondheidsverklaring van haar aanvraag tot medische regularisatie hangende is.

II.1.5. Verzoekende partij kan dus enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op correcte rechterlijke EN feitelijke motieven.

Verzoekende partij is aldus van mening dat verwerende partij het het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, artikel 3 EVRM, en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker voert aan dat hij ernstig ziek is en dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst in zijn middel naar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die hij indiende op 24 februari 2022. Deze aanvraag werd door verweerder ongegrond verklaard op 14 maart 2022, tegelijk met het thans bestreden bevel. Aldus blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd verworpen bij arrest nummer 276 551 van 26 augustus 2022.

Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat om te kunnen besluiten tot een schending van deze bepaling er in ieder geval dient te worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Loutere beweringen volstaan in dit opzicht niet. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker zijn verklaring met geen enkel stuk staft. Op basis van de blote beweringen van verzoeker en gezien het ongegrond verklaren van zijn aanvraag om machtiging op grond van artikel 3 van het EVRM, kan het verweerder niet ernstig ten kwade worden genomen dat medische problematiek van verzoeker niet weerhouden werd. Van een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook geen sprake.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, er overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening gehouden moet worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Zoals eerder vastgesteld heeft verweerder niet onzorgvuldig gehandeld door de gezondheidstoestand van verzoeker niet te weerhouden.

Betreffende het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker, laat hij na om in zijn verzoekschrift hierover concrete elementen aan te voeren. De Raad stelt vast dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aangetoond wordt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT